

nere paa hvert enkelt Omraade. Man kan sige, at Arbejderne sjældent have Raad til noget, men Arbejderne have paa den anden Side Pligt til overordentlig meget, og Arbejderne ere i den sidste Menneskealder, i den Tid, hvor Arbejderpartiet herhjemme har virket, blevne opdragne til at forstaa deres Pligter i langt større Udstrækning end tidligere. Medens vi, der have naaet de 50 Aar, naar vi tænke tilbage paa den Tid, da vi vare i 20-erne og arbejdede i Værksteder og Fabrikker, kun sjældent mindes at have hørt noget om det rigtige i at melde os ind i Sygekasser eller andre Foreninger, er det omvendte Tilfældet nu. Vi have haft en overordentlig stærk Tilgang til Sygekasseinstitutionen i de sidste Aaringer, og dette skyldes ikke mindst Fagorganisationernes Virksomhed. Dertil kommer i høj Grad Sygekasseinstitutionens Oprettelse gennem Sygekasseloven. Dette, at man efter Sygekasseloven kunde sige til Folk: Der er Kontrol fra Statens Side, og der bliver ogsaa givet Hjælp, ellers kunne I ikke faa det store Gode af Sygekasseinstitutionen, har bidraget mægtigt til, at en Masse Arbejdere have sluttet sig dertil. Og saaledes gaar det ogsaa med Livsforsikringsvirksomheden. Det er min Opfattelse, at en stor Del Arbejdere i de senere Aar have ladet sig det være magtpaaliggende som unge, hvor det jo er billigst, at lade sig livsforsikre for derved at bidrage deres til, at deres efterladte vare nogenlunde sikrede, under alle Omstændigheder i den første Tid. Det er ogsaa mig bekendt, særlig da jeg har haft Lejlighed til selv at være Medlem i et saadant Udvalg, at der fra Fagorganisationernes Side i de sidste Par Aar har været arbejdet ivrigt paa at faa Arbejderne til at slutte sig til Livsforsikringstanken, og jeg begaar ingen Indiskretion ved her at sige, at der vel i den nærmeste Tid er Udsigt til at føre den Tanke ud i Livet, ikke saaledes, at Arbejderne tænke paa at oprette et selvstændigt Livsforsikringselskab, men saaledes, at de tænke paa i Forbindelse med den bestaaende Statsanstalt at kunne faa det lettere for Arbejderne at indbetale Præmier i ugentlige Rater gennem Sygekasser og Fagforeningsinstitutioner.

Det er imidlertid rigtigt, hvad den sidste ærede Taler bemærkede, at der kan tales, og der kan skrives meget mod Humbug, lokkende Tilbud ville dog altid finde villige Øren her og der. Der er, for at bruge et populært Udtryk, mange, der hoppe paa Limpinden, naar der er

kloge og hensynsløse Hoveder, som fløjte. Derfor vil det efter min Mening være paa sin Plads at faa det foreliggende Lovforslag vedtaget. Jeg er enig i en Del af de Betragtninger, der fremkom saavel fra det ærede Medlem fra Valby (Oscar Hansen) som fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (Neergaard) om, at Ændringer her og der kunne være paa deres Plads, men jeg maa dog sige, at havde jeg Valget mellem ingen Lov at faa i den nærmeste Tid og at tage Lovforslaget, som det her foreligger, valgte jeg det sidste, og jeg skal sige hvorfor.

Som allerede omtalt er der for ikke lang Tid tilbage sket en Fallit i et fransk Selskab, „caisse générale des familles“, der havde en Del forsikrede her i Landet, deriblandt enkelte personlige bekendte af mig. Disse havde lige fra deres Ungdom indbetalt en halv eller en hel Krone ugentlig for at kunne sikre sig nogle Tusinde Kroner ved Tredsindeveearsalderen, som de nu omtrent have naaet. Resultatet af deres Iver for at spare noget op til sig selv og deres er, som vi alle vide, løbet ud i Sandet, idet de ere blevne bedragne for deres Penge. Faa vi nu ikke nogen Lov i Aar eller den nærmeste Tid, mener jeg, at man paatager sig et stort Ansvar for, hvad der kan ske af saadanne Eventualiteter, som jeg nys nævnde. Saavel de Indvendinger, der bleve gjorte af det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen), som de Bemærkninger mod Lovforslagets enkelte Paragraffer, der fremkom fra det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) bleve — og jeg har hørt meget nøje efter — i det store og hele af begge disse to nævnte Talere betegnede som mindre væsentlige. Jeg skulde tage meget fejl, hvis det ikke netop var det Udtryk, de benyttede, og for saa vidt de have Ret, at det er mindre væsentlige Ændringer, de ønske, vil Udvalget hurtigt kunne blive færdigt, og jeg kan ikke indse, at der fra det andet Tings Side skulde kunne blive lagt Hindringer i Vejen for at gøre saadanne mindre væsentlige Ændringer, saa at Lovforslaget allerede i indeværende Samling kunde blive til Lov.

Maa jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 3. Det angaar en Bestemmelse, som er indsat i Landstinget — det ærede Medlem for Æbeltoft var inde paa det samme — nemlig denne: „I de nu bestaaende Selskaber, i hvilke den indbetalte Del af Aktiekapitalen er mindre end anført“ — 25 pCt. — „skal